

ка. Тълпата измина града и отправя се къмъ пхтьтъ на нещастното село. Нъ дали тая тиранска сждба онакваше само селото Бояджикъ въ това тихо врѣме? Не. Града Ямболъ бѣше почеркнатъ отъ свѣтътъ. Каймакаминътъ и Шефкетъ-паша бѣха на мѣстѣ, чтото слѣдъ свършването на свадбений процесъ на Бояджикъ да ся започне—Ямболскій. А горкитѣ Българи отъ Ямболъ заобиколени отъ смъртни опасности горчиво оплакваха чернитѣ си дни и злата участь на братята си—Бояджийци. Нъ всичко глухо, всичко безсилно, всичко за насъ бѣ мъртво!... Тълпата благополучно пристигна въ селото, съ своятъ любимъ каймакамъ. На часътъ установиха ся край селото, и го окопираха. Селянитѣ прѣди да пристигне тоя поганецъ съ своята сганъ, тѣ ископали добри бранителни позиции за борба и—гробъ. Женитѣ, бабитѣ, старцитѣ, дѣвойкитѣ и дѣтцата бѣха ся събрали въ храмътъ си; нъ по усмотрение на грозящата ги опасность, тѣ по неволя бѣха принудени да ся опростятъ вѣчно съ храма и ся събраха въ нѣколко на край отъ селото къщи които освѣнъ, че не бѣха изложени на голѣма опасность нъ и при това бѣха сгодни за избѣгване. Тая турска прокуда, подобна на едновременната Еничерска, Делибашка, Кърджелийска и Канхсхзка сганъ на чело съ войната стояха като адски стѣни не подвижни. Тая покорность ся явяваше не отъ повелението на каймакаминътъ, нъ отъ чудотворната майска красота и поетическата картина на селото. Всичко остановено, всичко готово и съ нетърпение очакваше пристигването на пашата. А какво прочее правяха бѣднитѣ майки, дѣвойки и дѣтца въ тая минута, когато глѣдаха кръвопийцитѣ въмпири, звѣроветѣ на челоуѣчеството, които като настрѣхали гладни вълци чакаха минутата да обагрятъ и жбиятъ остроото си желѣзо въ гърдитѣ на тия трудо-